

demokratiske Udvalgsmedlemmer har kunnet slutte sig, tilraader Købet af Ejendommene Nr. 5 i Tordenskjoldsgade og Nr. 7 i Heibergsgade; men hermed vil man ogsaa lade sig nøje. Paa Ejendommenes Arealer skal der ikke opføres nogen Magasinbygning for det kongelige Teater foreløbig. Man skal erhverve Ejendommene nu, men foreløbig skal de, som hidtil, udlejes; først en kommende Rigsdag skal træffe den endelige Bestemmelse, og den kommende Rigsdag staa fuldstændig frit overfor Planen om Dobbeltscenen eller Tilvejebringelsen af andre Udveje. Den nugældende Teaterlov skal forlænges til senest Udgangen af Aaret 1920, og der skal forelægges Rigsdagen Forslag om en ny Ordning af det kongelige Teaters Forhold inden Udgangen af Rigsdagssamlingen 1919—20. Denne Spørgsmaalets Løsning, som ingen Løsning er, synes mig lidet tilfredsstillende. Ved mit Ændringsforslag var man realiter bundet til en Dobbeltscene; ved dette kan man gaa, hvorhen man vil, og Muligheden af, at alt skal vedblive at gaa paa det kongelige Teater i sin gamle Skikkelse, er paa ingen Maade udelukket. Købet alene af de to Ejendomme siger nemlig intet. De kan købes billigt, og sandsynligvis vil de kunne sælges igen uden Tab, maaske endogsaa med en Gevinst som i sin Tid Casino. Og vel tales der i Ændringsforslaget om, at Dobbeltscenen maa anses for at være den mest forsvarlige Løsning, og at Dobbeltscenen maaske vil blive den Driftsform, som slutelig vælges, men det er kun vage Ord, og disse vage Ord kan ikke standse den Opløsning indenfor det kongelige Teater, som faktisk er begyndt, og som vil fortsættes, hvis der ikke meget snart træffes en endelig Afgørelse. At forhale den endelige Afgørelse vil blive skæbnsvangert for det kongelige Teaters Prestige, og jeg kan ikke se, hvorfor man vil forhale Afgørelsen.

Mindretallet mener under Hensyntagen til den finansielt vanskelige Situation, hvori Staten nu befinder sig, at Øjeblikket er meget lidt egnet til at løse en Sag, der kræver store økonomiske Ofre. Men jeg vil som det ærede Medlem fra Højrup (Johs. Fog-Petersen) spørge, om man virkelig tror, at den finansielle Situation vil bedres inden Udgangen af 1920. Det tror man vist ikke. Eller haaber man paa, at en kommende Rigsdags Medlemmer vil blive mere enige med Hensyn til, hvorledes det kongelige Teaters Forhold

rettelig bør ordnes? Det tror jeg heller ikke, man tør haabe.

Jeg er, som sagt, af den Anskuelse, at et Dobbeltteater vil være det, som i det lange Løb kommer til at koste Staten mindst. Hvis Flertallet af Rigsdagen deler denne Anskuelse, hvad jeg er tilbøjelig til at mene, og hvis dette Flertal synes, at Dobbeltscenen ogsaa kunstnerisk set er den bedste Ordning, hvad jeg ligeledes er tilbøjelig til at tro, at Flertallet synes, da kan jeg ikke forstaa, hvorfor vi ikke kan tage en Bestemmelse nu, hvorfor vi skal indlade os paa en Trænering af Sagen, der vil gøre Forholdene paa det kongelige Teater endnu mere usikre og forvirrede og vanskelige, end de er i Øjeblikket.

Et Mindretal, det ærede 23de Medlem for Hovedstaden (Gamborg) og det ærede 6te Medlem for Ribe Amt (Valdemar Nielsen), stiller Forslag om, at Scenen paa Kongens Nytorv moderniseres. Udgifterne hertil anslaaes til 1 800 000 Kr. Ministerens Beregninger er lagte til Grund, men desværre har man strøget det, som var det allerbedste i Ministerens Forslag, nemlig Indretningen af den intime Scene. Desuden foreslaar Mindretallet, at der paa det gamle Jernbaneterræn skal opføres et nyt Teater for Opera og Ballet, og hertil skal Statskassen kunne anvende indtil 3 500 000 Kr. under Forudsætning af bl. a., at Københavns Kommune yder Resten af det til Opførelsen nødvendige Beløb. Operahuset er tænkt meget stort med 2 000 à 2 500 Pladser, af hvilke 1 000 à 1 500 skal sælges til meget smaa Priser, fra 75 Øre til 2½ Kr. Nu undervurderer jeg paa ingen Maade den varme Kærlighed til Teatrets Kunst, som har dikteret dette Ændringsforslag, men alligevel har jeg ikke kunnet slutte mig til det, og jeg har absolut ikke kunnet følge de Herrer i deres Motivering. Naar de Herrer saaledes skriver: „Skulde man i Fremtiden unddrage nogen af de 3 Kunstarter Statens Støtte, vil Mindretallet mene, at det bedre kunde lade sig gøre for Skuespillets Vedkommende“, da maa jeg bestemt tage Afstand fra denne Udtalelse.

Jeg maa bestemt hævde, at det er det danske Skuespilhus, som det for Staten først og fremmest gælder om at værne. Her lever, eller burde leve, vor nationale dramatiske Digtning, og herfra udstrømmer, eller burde udstrømme, den Kultur, som paavirker alle. De Herrer taler smukt om, at Gennemførelsen af deres Ændringsforslag vil bevirke, at „Musikkens Trylle-